

Da han kom ned paa Gaden, smilte han tilfreds. Det havde ligefrem gjort godt igen at faa Luft overfor det store Bæst. Men nu trængte han til at tale med et fornuftigt Menneske, og han bestemte sig til at gaa hen i Dronningens Tværgade.

Han havde ogsaa noget at sige Jytte om Karsten From, som han om Formiddagen havde siddet for. Og han ventede at træffe Kusinen alene, fordi han vidste, at hans Tante hver Søndag Eftermiddag gik ud paa Kirkegaarden for at se til sin Mands og sin Søns Grave.

I Forstuen meddelte Pigen ham, at der var Besøg. Han gik alligevel ind og fandt en stor, fyldig, meget smuk men ikke længer ganske ung Dame med en kostbar Blaaræv hængende nede over Arme og Ryg.

Hun var ham ganske fremmed; men idet de saae hinanden, kom de uvilkaarligt begge to til at le. Damen — der blev forestillet som Fru Merck — var nemlig den Juvelererfrue, hvis Portræt han havde set i Karsten Froms Atelier; og hun genkendte hans Ansigt fra det samme Sted. Det gik tillige op for Jægermesteren, at det maatte være hende, han forleden havde vekslet Øjekast med paa Østergade, mens hun foer forbi i et flot Køretøj.

„Saa er det sagtens Deres Auto, der holder her udenfor,“ sagde han og fikserede hende lidt.

„Ja vist! Og Tak, fordi De minder mig om det.“

Hun fik sit Ræveskind lagt tilrette paa Skuldrene og spurgte imens, om man havde den Fornøjelse at se ham ved den store Modtagelse hos Karsten From næste Fre-